

[Udenrigsministeren.]

den danske forfatning har foreslået at gøre det muligt, at dette samarbejde kan finde sted under sådanne former, at det bliver virkelig effektivt og til gavn for folkene. Det er det, der er den enkle og naturlige forklaring, og ikke noget som helst af det, som det ærede medlem kunstigt har søgt at stille på benene i denne sag.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Jeg tvivler ikke om, at udenrigsministeren kan bekræfte statsministerens redegørelse, for statsministerens redegørelse indeholdt, som jeg har påvist, netop ingenting om paterniteten til forslaget. Det, som jeg har spurgt om i kommissionen gang på gang, er, hvem der har stillet dette forslag, og jeg har kun fået dette ene svar: det er et forhandlingsgrundlag, men jeg har ikke fået nogen oplysning om, hvem der er kommet med dette forhandlingsgrundlag. Jeg har ikke kunnet få at vide, om det var regeringen, statsministeren eller udenrigsministeren, der stod bag dette forslag. Det var føjet til som et responsum fra professor Max Sørensen, som ikke har forslagsret overfor forfatningskommissionen, og da man skulle behandle dette responsum, var vi nogle stykker, der opponerede og sagde, at vi ikke ville finde os i den udformning. Så kom der en ny udformning og senere en ny igen, og det er faktisk den, jeg anser for den farligste af dem alle. Det har jeg talt om her. Det undgik den højtærede udenrigsminister viseligt at tale om. Fem sjettedeles majoritetsbestemmelsen er nemlig ganske ligegyldig, fordi man kan gennemføre suverænitetsopgivelsen med simpel majoritet i rigsdagen og derefter få den konfirmeret ved en fokeafstemning, hvor det ikke engang kræves, at flertallet af de i afstemningen deltagende vælgere skal stemme ja til suverænitetsopgivelsen.

Hvad angår spørgsmålet, om jeg er til at diskutere med, vil jeg sige, at jeg altid holder mig til kendsgerninger og argumenter, men det gør man ikke fra anden side. Her kommer udenrigsministeren til slut og siger, at alt, hvad der er sket i disse vesteuropæiske

lande, er, at man er blevet sig bevidst, at et yderligere samarbejde er nødvendigt for at nå en høj levestandard, tryghed, og yde bidrag til fredens bevarelse. Ja, undskyld, men det forekommer mig ærlig talt, at under Atlantpagten er det det modsatte, der er sket i de vesteuropæiske lande. Levestandarden og produktionen er gået ned, tryghed findes ikke, og hvad angår fredens bevarelse, synes jeg, at den udenrigsminister, som i Paris som formand for NATO-rådet har sat resolutionen om støtte til Frankrigs angrebskrig i Kina under afstemning og selv stemt for den, den udenrigsminister, som ikke har haft et eneste kritisk ord at ytre til Amerikas Forenede Staters regering i anledning af dens beslutning om at udvide krigen i Østen, skulle være lidt forsigtig med at bruge ord om fredens bevarelse, når kendsgerningerne viser, at den alliance, han har været med til at føre Danmark ind i og er så begejstret tilhænger af, gør det modsatte.

Udenrigsministeren (Ole Bjørn Kraft): Blot dette: jeg kunne ikke ønske mig bedre bevis for rigtigheden af min karakteristik end den måde, hvorpå det ærede medlem diskuterer.

(Kort bemærkning).

Hans Hedtoft: Jeg havde af mange grunde ikke tænkt på at sige noget til det ærede medlem hr. Aksel Larsen. Men det gav et sæt i mig, da det ærede medlem for et øjeblik siden sagde, at han som bekendt kun holder sig til kendsgerninger og sandheder. Nu er det ærede medlem jo vant til at bruge stærke ord, men det er noget af det stærkeste, jeg har hørt længe. Derfor vil jeg gerne gøre opmærksom på følgende i anledning af de bemærkninger, det ærede medlem har fremført om to ting, der havde adresse til mit parti.

For det første er det ikke rigtigt, når det ærede medlem hævder, at det kommunistiske parti er det eneste parti, der offentliggør sine regnskaber. Socialdemokratiets regnskaber er virkelig offentligt kendt, og de tilsendes alle bidragydere. At socialdemokra-